

Risale-i Nur'da; Yeknesak İstımrar

Yeknesaklık ve ünsiyet, yani tekdüzelik ve alışmışlık alemimizde önemli perdeler. İnsan alışık olduğu şeye kendini dost hissediyor, alışmak için tekdüzeliği arıyor.

Tekdüzelik, her şeyin hikmet gereği belirli oluşu, hikmet gereği olan intizam ve bunun sonucu yaşayan rahatlık.

Bir Çin işkencesinden bahsedilir. Saçlar sıfır numara tıraş edildikten sonra, elleri bağlı olarak bir sandalyeye oturtulan mağdurun tepesinden soğuk su damlatılmaktadır. İşkencenin en fazla sıkıntı veren yönü ise damlama aralıklarının belirsiz oluşudur. Sabit aralıklarla damlasa bir müddet sonra adapte olma özelliği ile damlaların verdiği sıkıntıyı hissetmeyecektir mağdur. Belki, bir süre sonra damlaların varlığı unutulacaktır. Oysa damla aralıkları düzensizleşince büyük bir sıkıntı başlar. Bir damla, bir dakika sonra tekrar, yarım saat bekleyiş gerginlikten sonra bir başka damla, ardından tekrar bir saat işkenceli bekleyiş. Bu şekilde geçen birkaç günün insanı ne hale getireceğini bir düşünün.

Her şeyin çok ince hesaplarla yürüdüğünü, bu en ufak aksamanın bile düzeni alt üst edeceğini bildiği halde, şimdiye kadar hiç aksamamış olmasının rahatlığını yaşayan insan, ne zaman kırılacağı belirsiz bir fay hattının gerginliğini çok şiddetli yaşıyor. Deprem sonrası psikiyatri kliniklerini dolduran temel sebep yine belirsizliğin ruhta açtığı derin yaralar olsa gerek.

Yeknesaklık ülfet ve ünsiyeti doğuruyor. Yani insan, hep aynı tarzda işleyen şeylere kendini daha yakın, daha alışık hissediyor. Adetullah, sünnetullah denen, varlıkların işleyişindeki kanunların şimdiye kadar hep aynı düzende oluşu, insanın bu işleyiş ahenginden kanun adı ile hüküm çıkarıp varlıklarla irtibatını temin ediyor. Kainat Sultanı adetini, prensiplerini hiç bozmuyor. Milyarlarca yıldır, yine hikmet gereği olarak bazı zamanlarda farklı hükümler uygulanması hariç, prensiplerde, randevularda, zamanlamalarda hep aynı tarz işleyiş var. Bir saniye bile aksama olmaksızın adet olduğu üzere işleyen sistem, insanın kendi tavırlarını varlıkların işleyişine göre belirlemede büyük bir nimet hükmüne geçiyor ve onu çok rahatlatıyor. Oysa rahatlık çoğu zaman gafleti de beraberinde getiriyor.

Sürekli aynı tarz, yani "yeksenak istımrar" bir nimet olarak verilmişken, gaflet sebebi olursa varlıkların münasebetinde, hareketinde, işleyişindeki harikalık gizleniyor. Aslında, geçmişte yaşanmış kararlılıkların geleceğe yönelik hiçbir yaptırımı olmadığı halde yarınından emin yatağa giren insanın uykusunu dağıtan bir sarsıntı, çok güvendiği belirlilik kavramına da şiddetli darbe vurarak gafleti bir nebze dağıtıyor. Sonra bir kararsızlık dönemi, insanlarda tedirginlik ve beraberinde gelen teyakkuz. Gece kaçan uykular. Acziyetin idraki ve bir dayanak arayışı. Sonra eşyanın tekrar eski kararlılığına

dönüşü, yeknesak ıstımrar ardından ülfet, ünsiyet bunu takip eden rahatlık ve tekrar gaflet.

Halbuki bu kadar kararlılık ve yeknesaklık içinde büyük bir belirsizlik var: ÖLÜM. Ne zaman nerede geleceği belli değil. "Daha dün beraber gülüp oynamıştık." türünden çok cümleleri geride bırakıp göçenler var. Belki de ölümün bize bu kadar soğuk gelmesinin sebeplerinden biri, belirsiz oluşu. O yüzden onu hiç hatırlamak istemiyoruz. Tepemizde her an damlama ihtimali olan ve bir damlanın beklemeyi sona erdireceği ölüm, yeknesak ıstımrarın gafletini darmadağın ediyor. Yeknesak ve süreklilik rahatlığı, rahat gafleti netice veriyor. Yeknesak ıstımrarın sonucu olarak gaflete düşmemenin çare ise ölümü sık hatırlamak.